

मुलांची खाणी आवरेपर्यंत सुलेखाने एक छानसा चहा बनवला. गरम चहाचे घुटके घेत ती तिच्या नेहमीच्या झुलत्या खुर्चीवर बसली. वाफाळत्या चहाच्या मगला दोन्ही हातांनी धरून त्या चहाच्या वाफेची उठणारी आवर्तने पहात ती तिच्या विचारात गुंगून गेली. इतक्यात पवन ओरडला, "मम्मा, बाबांचा टेक्स्ट मेसेज आहे आपल्या फॅमिली whatsapp वर. त्यांना आज मीटिंग आहे त्यांच्या कस्टमरबरोबर. घरी यायला उशीर होईल."

सुलेखाने एक दीर्घ निःश्वास टाकला आणि स्वतःशीच म्हणाली, 'तो येतो तरी कधी वेळेवर? रोज काही ना काही तरी कारण असते घरी उशिरा यायला त्याचे. आजकाल त्याच्या प्राथमिकताच बदलल्या आहेत. आधी ऑफीसचे काम मग मुलं, नंतर त्याचे मित्रमंडळ आणि सर्वात शेवटी, जर वेळ उरला तर, मग बायको! अशाने घरी संवाद व्हायचा तरी कसा आणि आपल्या मॅरीड लाइफला अशावेळी अर्थ तरी काय उरतो?

मुलांनी खाणे संपवून आपापल्या होमवर्कला सुरुवात केलेली तिने आपल्या जागेवरूनच पाहिले. आज संध्याकाळी स्वयंपाक फारसा करायचा नव्हताच. होत्या त्या गोष्टी गरम केल्या तरी चालणार होते. तिने खुर्चीवर पाय लांबवले, डोळे मिटले आणि आपल्या विचारांच्या गर्तेत स्वतःला झोकून दिले. अभयशी लग्न केले ते बरोबर की चूक? अमेरिकेत स्थायिक व्हायचे ठरवले त्याचं काय? आणि मग मुले? त्या अनुभवास मोल नाही हे खरं पण ती पण एक बेडीच ना बाईच्या पायातली. लग्नाआधीचा अभय पण थोडा असाच होता - आत्मकेंद्रित, स्वाभिमाना, धडाडीचा. एखादी गोष्ट हाती घेतली की ती तडीस नेल्याशिवाय सोडायचा नाही. सुलेखाची भेट झाल्याच्या पहिल्या दिवसापासून त्याने ठरवून तिला दिपवून टाकले होते. तिचा लग्नासाठी होकार आल्यानंतर सुद्धा अभयचे आणि तिचे courting एका तऱ्हेने चालू होते. एका जिवंत, रसरशीत आणि कमालीच्या intense अनुभवातून ती तेव्हा गेली होती. मग आत्ताच आपल्या आयुष्यात हा नीरसपणा का? की हा पण मिड-लाइफ क्राइसिस म्हणायचा?

खरं तर अभयची आणि तिची ओळख कौस्तुभनेच करून दिली होती. त्यांच्या त्या सिंगल ट्रेक नंतर. पण त्या ट्रेकमधे शेकोटीशिवाय काढलेली ती रात्र सुलेखा कधीच विसरली नव्हती. पहाटेची थंडी वाढू लागली तशी तिची जणु थंडीने दातखीळच बसली. पूर्ण शरीर थंडीने थडथड कापत होते. कौस्तुभला ते जाणवले असावे. हळूच तो तिच्याकडे सरकला. तिच्या स्लीपिंग बॅगच्या बाजूला आपली बॅग सरकवली आणि आपल्या मजबूत हातांनी तिच्या शरीरावर गरम स्पर्शाचा थर बनवला. तिला फक्त जाणवला तो आश्वासक स्पर्श. त्यात पुरुषपणाचा, नर-मादीचा, सेक्सचा लवलेशही नव्हता. होता तो एक आदिम उबदार अनुभव. नंतर कौस्तुभने कधीच त्या विषयावर बोलणे काढले नाही. तिचे आणि अभयचे लग्न ठरल्यावर तर तो त्यांच्यापासून थोडासा वेगळाच झाला. मग तो आश्वासक स्पर्श अभयकडून का कधीच नाही मिळाला? तेथे फक्त शारीरिक देवाणघेवाणच का होती? की ही मानसिक गुंतवणूक करायला आपण दोघेही कमी पडलो? मग हे आपल्या लग्नाचे failureच म्हणायचे का?

आत्ता सुद्धा स्पेनला जाण्यामागे कौस्तुभची भेट हा खरा हेतू आहे की आपल्या एकसुरी आयुष्यापासून काही दिवस तरी सुटका मिळवायची हा?

पण मग अभय तसा काही अगदीच वाईट नाही. मानसिक, शारीरिक आणि आर्थिक गरजा पुऱ्या होतात या सहवासात. नोकरी दोघांची उत्तम चालली आहे. पैसा, समृद्धी भरपूर आहे. मित्रमंडळी, जिवलग आहेत. सोन्यासारखी दोन मुलं आहेत. मग what is missing?

विचारांच्या तंद्रीत सुलेखा किती वेळ बुडून गेली होती ते तिलाच कळले नाही. कौस्तुभ येणार नसेल तर स्पेनला जाणे कितपत फायदेशीर ठरेल? आणि तो आला नाही तर मग आपण आपल्या बाकीच्या मित्रांशी हा अनुभव तेवढाच एंजाय करू शकू का? To go or not to go?

तिची रॉकिंग चेअर या 'गो- नो गो' च्या तालावर झुलत होती, इतक्यात गराजचे दार वाजले आणि घराचे दार उघडून हलक्या पावलाने अभय आत आला.